

zbroj. pat. podle §u 82 tr. zák., za použití §u 265 tr. ř. do těžkého žaláře na dobu 6 měsíců a k pokutě 50 Kč, 4. rozsudkem ze dne 20. dubna 1923 pro přečiny §§ů 11 čís. 4 a §u 7 čís. 3 zákona o válečné lichvě, za použití §u 265 tr. ř. do tuhého vězení na 10 dní. Stížnost namítá podle čís. 11 §u 281 tr. ř., že nalézací soud — uloživ stěžovateli znova trest za čin nyní souzený — vykročil ze své trestní moci, ježto trestní sazba první věty §u 82 tr. zák., podle níž bylo trest vyměřiti za všechny delikty, v předchozím odstavci zmíněné, byla již vyčerpána součtem trestů pod čís. 3 a 4 uvedených. Stížnost jest v nepravu. Byl-li obžalovaný, proti němuž byl již vydán trestní rozsudek, uznán vinným nějakým jiným činem trestným, jehož se dopustil dříve, než byl onen rozsudek vynesena, má se podle §u 265 tr. ř. při výměře trestu za trestný čin, nově na jevo vyšlý, přiměřeně přihlížeti k trestu, který byl vinníkovi předešlým nálezem uložen, takže se nikdy nesmí překročiti nejvyšší trest, který zákonem jest stanoven na trestný čin, těžším trestem stížený. Tento předpis zjednává průchod zásadě §§ů 34, 35, 267 tr. zák. i v oněch případech, ve kterých přes zásadu §u 56 tr. ř. nevynesl se též konečný rozsudek o všech trestných činech témuž obžalovanému za vinu dávaných. Ustanovení druhých odstavců §u 35 a §u 267 tr. zák. nařizují však výslovně, že i když jen na jediný ze střetnuvších se přečinů nebo přestupků stanoven jest v trestním zákoníku nebo v jiném zákoně trest peněžítý nebo některý z trestů §u 240 písm. b) a c) tr. zák., uložen býti má vinníkovi kromě jiného trestu zákonného — t. j. kromě trestu na svobodě dle trestní sazby stanovené pro delikt nejtíže trestný — pokaždé i tento zvláštní trest. Z trestných činů, jimiž byl stěžovatel postupně uznán vinným, jest deliktem, na nějž zákon stanoví nejtěžší trest, zločin §u 81 tr. zák. Trest na svobodě bylo tudíž pro všechny delikty vyměřiti tak, aby nebyla překročena první sazba §u 82 tr. zák. Trest na svobodě, pokud se týče součet trestů na svobodě, nesmí tudíž převýšiti jeden rok těžkého žaláře. Než na střetnutí se u stěžovatele přečiny podle §u 11 čís. 4 a §u 7 čís. 3 zákona o válečné lichvě je tímto zákonem — kromě trestu na svobodě — stanoven i vedlejší trest na penězích. I kdyby byl tedy stěžovatel býval souzen pro veškeré trestné činy jediným rozsudkem, bylo by bývalo kromě trestu na svobodě podle §u 82 tr. zák. uložiti peněžítý trest za sbíhající se přestupek §u 477 tr. zák. a delikty podle zákona o válečné lichvě dle tohoto zákona a to podle oné zásady — dle sazby §u 11 čís. 4 (odstavec první) od 10.000 Kč až do 1.000.000 Kč. Součet peněžitých trestů, které byly uloženy rozsudky čís. 1 až 4, činí pouze 10.250 Kč, takže ze sazby §u 11 čís. 4 zákona o válečné lichvě zbylo mnohem více než co jako nový trest na penězích ukládá rozsudek nyní napadený. I kdyby tedy — ač tomu tak není — dosavadními tresty na svobodě byla vyčerpána trestní sazba §u 82 tr. zák., nebylo s hlediska §§ů 34, 35, 267 tr. zák. a §u 265 tr. ř. závady proti uložení trestu na penězích 10.000 Kč za nově na jevo vyšlý přečin čís. 3 §u 7 zákona o válečné lichvě.

Čís. 1570.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Skutková podstata §u 1 zákona nevyžaduje vykonatelného exekuč-

ního titulu; jest dána i tehdy, jednal-li pachatel v úmyslu, by zmařil určitý způsob exekuce; stačí, bylo-li uspokojení věřitele zmařeno jen částečně.

Exekuce »hrozí«, ví-li dlužník, že věřitel na splnění závazku trvá, přes to však splnění nezamýšlí, nebo není s to splnění.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Kr II 591/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Jana H-a st. a Jana H-a ml. do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 6. října 1923, jímž byl obžalovaný Jan H. ml. uznán vinným přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. a obžalovaný Jan H. st. přečinem spoluviny na maření exekuce podle §u 5 tr. zák. a §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

D ů v o d y:

Po věcné stránce vytýká zmateční stížnost rozsudku, že neprávem čin stěžovatelův podřadil skutkové povaze přečinu podle §u 1 zákona o maření exekuce, pokud se týče §u 5 tr. zák. a §u 1 cit. zákona, jelikož nezjišťuje ani hrozící konkrétní exekuce ani platební vůle a způsobilosti nebo nezpůsobilosti s ohledem na ostatní majetkové poměry a výdělek ze živnosti klempířské stěžovatele Jana H-a ml. O hrozící konkrétní exekuci v tomto případě nelze prý mluvit proto, že mimosoudní smír není exekučním titulem, že spor sám zůstal v klidu, že šlo pouze o ústní smír, vždy odporovatelný podle předpisů obč. zák., takže již pro nedostatek formy, předepsané pro exekuční titul, nemohla z něho hrozit exekuce, a, jelikož mimo to také lhůta platební pro hlavní pohledávku určena nebyla, z čehož nemůže býti odvozováno, že hrozila exekuce konkrétní. Stížnost jest na omylu. Již vzhledem k znění zákona o maření exekuce jest neudržitelným názor, že skutková podstata přečinu dle §u 1 zákona vyžaduje existenci exekučního titulu ve smyslu exekučního řádu. Odporoval by názor ten též zamýšlenému účelu zákona, chrániti věřitele před činy, směřujícími k tomu, by zmařeno bylo jich upokojení exekucí. Neboť nelze předpokládati, že zákonodárce pokládal za trestného jen onoho dlužníka, který teprve po oné době dopouští se činů v §u 1 uvedených, nikoliv však dlužníka mnohem nebezpečnějšího, který již dlouho před touto dobou takovými činy hledí čeliti exekučnímu upokojení svého věřitele. Exekuce ve smyslu zákona hrozí dlužníkovi, když ví, že věřitel na splnění jeho závazku trvá nebo trvati bude, přes to však nezamýšlí, závazek ten splniti, nebo, když si jest vědom, že nebude s to, jej splniti, leda že mu je známo, že věřitel nezamýšlí použití zákonných prostředků k vynucení splnění. Okolnost, že lhůta k splnění pro hlavní pohledávku v tomto případě nebyla výslovně ustanovena, není závažnou, jelikož podle rozsudkových zjištění nebylo pochybnosti ani o existenci závazku ani o tom, že v dozírné době nastane splatnost, a to nejen co se týče hlavní pohledávky, nýbrž také závazku k zajištění této pohledávky na domě v d r u h é m pořadí. Hrozila tedy obžalova-

nému Janu H-ovi, který nikdy nepopíral a zvláště také při hlavním přelíčení doznal, že smíru mimosoudního dodržeti nemohl, jehož vůle podle zjištění rozsudku směřovala dokonce k tomu, aby svého věřitele zkrátil, a který tedy závazek svůj splniti nechtěl, nejen exekuce za účelem zaplacení, nýbrž též exekuce k vynucení závazku ku zajištění pohledávky v druhém pořadí. Namítá-li zmateční stížnost dále, že nalézací soud nezjišťuje platební vůle a způsobilosti nebo nezpůsobilosti s ohledem na ostatní majetkové poměry a výdělek z klempířské živnosti Jana H-a mladšího, nutno odvětit, že skutková podstata přečinu podle §u 1 zákona o maření exekuce jest splněna již tehdy, jednal-li pachatel v úmyslu, by zmařil určitý způsob exekuce. Stačí tedy ke skutkové povaze, zjistil-li nalézací soud, což zmateční stížnost sama uznává, že obžalovaný H. mladší pomocí svého otce zmařil vnucené zajištění pohledávky na domku v druhém pořadí a tím uspokojení svého věřitele z tohoto předmětu exekuce. Jest úplně lhostejno, zda zamýšlel nebo zda mohl H. mladší pohledávku uspokojiti z jiných pramenů výdělkových. Těmito vývody pozbývají právní závažnosti i výtky, pronesené s hlediska zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř., že nalézací soud nepřihlížel k tomu, že spor mezi H-em a J-em zůstal v klidu a že uzavřeli pouhý ústní smír, vždy odporovatelný podle obč. zák., jednak okolnosti, že stěžovatel jako majitel závodu, provádějící práce až za 100.000 Kč, má též jiné prameny výdělkové, z nichž mohl J-a plně uspokojiti. Okolnost, že soukromý účastník J. mohl smlouvě mezi stěžovatelem odporovati prostředky, stanovenými v odpůrčím řádu, nemůže na trestnosti podle §u 1 zákona o maření exekuce ničeho měniti. Stížnost přehlíží, že ustanovení to nevyžaduje, by škoda, jednáním pachatelovým způsobená, nemohla býti napravena. Plyne to již z toho, že zákon nepředpokládá, by pachatel znemožnil úplně uspokojení svého věřitele, nýbrž že ke skutkové povaze stačí, když uspokojení bylo částečně zmařeno, na příklad stíženo neb oddáleno.

Čís. 1571.

Zákon na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Přečin rušení obecného míru podle §u 14 čís. 1 zákona jest t. zv. deliktem ohrožovacím, jehož podstata záleží v tom, že pachatel předsevzme jakýkoliv čin, jenž je objektivně způsobilým vyvolati stav, státu nepřátelský, aniž se však vyžaduje, aby takový stav byl skutečně způsoben a přivoděn.

Po stránce subjektivní stačí vědomí pachatele o této způsobilosti jeho činu.

K pojmu »pobuřování« stačí jakékoliv intelektuelní působení na jiné, směřující k tomu, by u nich vyvolán byl nepřátelský stav a nálada proti právním statkům, v §u 14 čís. 1 zákona chráněným. Nevyžaduje se činnosti se opakující; stačí i ojedinělý výrok.

Pokud sem spadá provolání »ať žijí spojené sovjetské republiky v střední Evropě«.

(Rozh. ze dne 27. března 1924, Zm I 35/24.)